

forsikrings-Raadet, at der i Lovforslagets Affattelse her ved en Inkurie er sket en Fejl, idet Gartnermedhjælperne er blevet undtaget paa en Maade, som ikke er tilsiget, men en redaktionel Ændring vil kunne raade Bød paa denne ikke tilsigtede Udelukkelse.

Den næste Gruppe af Spørgsmaal kunde jeg samle under det andet Hovedspørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Forsikringspligt. Ingen har bestridt det ønskelige i, at Forsikringspligten — det vil her sige den Pligt til at afgive Risikoen, som findes i nogle af vore Love — nu gennemføres over hele Ulykkesforsikringsomraadet, og kun et enkelt Medlem mente, at det var ønskeligt, at denne Risiko blev afgivet til en Statsanstalt — det er det ærede Medlem fra Odense (L. D. Rasmussen), jeg her sigter til. I Lovforslaget foreslaas, at Risikoen kan afgives til et gensidigt Selskab, et Aktieselskab eller et Forsikringsforbund, og jeg kan ikke se Nødvendigheden af at fravige denne Ordning, som paa mange Maader har vist sig tilfredsstillende. Det ærede Medlem nævnde ikke, hvilke Fordele der skulde være ved en Statsanstalt. Man har drøftet Spørgsmaalet om en Statsanstalt for Livsforsikring som en Monopolanstalt, men Forholdet her er af en anden Karakter. Her vil det være en Statsanstalt for Ulykkesforsikring, indrettet som den nuværende Statsanstalt for Livsforsikring, altsaa som en med andre Ulykkesforsikringselskaber sideordnet Virksomhed, som det maaske er det ærede Medlems Hensigt, at al Risiko efter denne Lov skal afgives til, medens al Risiko for Ulykker, som ikke falder ind under denne Lov, bliver overladt de private, gensidige Selskaber o. s. v. Det forekommer mig, at den Maade, hvor paa Loven er blevet røgtet ved den gensidige Konkurrence mellem de forskellige Forsikringselskaber, ikke har givet Anledning til saadanne Ulemper, at der er Grund til for Tiden at rejse Spørgsmaalet om en Statsanstalt for Ulykkesforsikring, et stort Apparat, som jeg ikke i Øjeblikket kan anse for fornødent.

Man har dernæst drøftet Spørgsmaalet om Erstatningernes Størrelse. Alle Medlemmerne har erkendt Nødvendigheden og Ønskeligheden af at forøge de nuværende Erstatningers Størrelse, og meget naturligt er der fremkommet Spørgsmaal om, hvorvidt de Forslag, som er fremsatte, nu ogsaa naar tilstrækkelig højt op, om Dagpengenes Forhøjelse fra de 2 Kr., der nu ydes, til 2 Kr. 50 Øre svarer til den For-

højelse i Lønnen, som har fundet Sted, og Erstatningens Forhøjelse til 6,000 Kr. fra 4,800 Kr. for Industriens Arbejdere svarer til den Forhøjelse af Aarslønnen, som har fundet Sted. Forhøjelsen af Minimum til 3,600 Kr. har, saa vidt jeg har kunnet se, ikke mødt nogen Kritik. Derimod mente det ærede Medlem fra Odense, at Maksimumsbeløbet burde hæves. Dette er selvfølgelig et Spørgsmaal, der kan underkastes Drøftelse, ligesom det har været Genstand for stadig Drøftelse i Arbejderforsikrings-Raadet. Der er Satserne blevet foreslaaet saavel af Arbejdsgivernes som af Arbejdernes Repræsentanter, idet dog et Par af Arbejdsgiverne mente, at man var naaet for højt op. Som alle den Slags Ansættelser har ogsaa denne Karakteren af et Kompromis: saa og saa meget har man ment at kunne gaa i Vejret, saa og saa meget har man ment, at Industrien i Øjeblikket kunde bære i Retning af forhøjede Præmier. Jeg henstiller naturligvis til Overvejelse, paa hvilken Maade man mener at kunne føre dette Spørgsmaal videre.

Hvis det var faldet i min Lod at fremsætte dette Lovforslag under andre Tilstande end dem, vi i Øjeblikket befinder os i, under Tilstande, hvor Arbejdets Sikkerhed med Hensyn til Fremtiden lettere lod sig overskue, end Tilfældet er i Øjeblikket, er det højt sandsynligt, at jeg vilde have optaget Spørgsmaalet om disse Beløbs Størrelse til en selvstændig, fornyet Overvejelse, da der er gaaet nogle Aar, siden Arbejderforsikrings-Raadet naaede til sit Resultat, men under de nuværende Forhold har jeg anset det for betænkeligt at gaa videre end til, hvad Arbejderforsikrings-Raadet med temmelig stor Enighed har nævnt for mig. Paa samme Maade er naturligvis Bestemmelsen om at undtage de smaa Invaliditeter at forstaa. Denne Bestemmelse fandtes i nogle af vore Ulykkesforsikringslove. Naar det nu foreslaas at indføre denne Bestemmelse over hele Linien, har Opfattelsen naturligvis været, at naar man gik til den store Udvidelse, gik til at tage saa mange flere ind under Loven og gik til at forhøje Erstatningerne i det hele, kunde det være rimeligt at drage en Begrænsning, hvor Ulykkestilfældene var smaa eller forsvindende. Det ærede Medlem fra Odense nævnde et Tilfælde — en Typograf, der havde mistet en Finger —, hvor Invaliditeten efter almindelige Invaliditetsberegninger kun kunde ansættes til 8 pCt. og altsaa vilde falde udenfor